

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Jennieke Cohen
DANGEROUS ALLIANCE

Copyright © 2019 by Jennieke Cohen

Published by arrangement with HarperCollins Publishers.

Translation Copyright © 2023 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05013-4

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Dženika
Koen

OPASAN
SAVEZ

Prevela Aida Bajazet

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2023.

*Džonatanu Koenu i Nasonu, koji su
oduvek znali da će ovaj dan doći.
Živele nove pustolovine!*

PRVO POGLAVLJE

Međutim, opasnost u tom trenutku beše toliko neosetna da je ona nikako nije svrstavala među nesreće.

Džejn Ostin, *Emu*

April 1817.

Posed Oukbridž, Hempšir, Engleska

Poslednji kamen prekriven lišajevima pao je na naslaganu hrpu kamenja uz tup odjek. Gospođica Viktorija Aston odmorila je bolne ruke na gruboj kamenoj površini, a zatim obrisala blatnjave dlanove o prednji deo starih očevih svetlobraon pantalona. Kada pokušavate da spasete život jednom posebno neposlušnom stadu ovaca, neke žrtve su neizbežne – morate zatvoriti rupu u kamenom zidu.

Bila su joj potrebna još dva povećá kamena da bi zatvorila taj prolaz. Čim ih pronađe, moraće da pročešlja celo imanje, koje se prostiralo na dve i po hiljade hektara, da bi pronašla pastira. Viki je pogledala ispod oka staru kovrdžavu ovcu: jednu od mnogih koje je zatekla na susednom pašnjaku, izvan granica Oukbridža. Preskočile su preko urušenog dela kamenog zida i najele se deteline, koju nisu mogle da svare. Uskoro će im se stomak naduti, i bez pomoći pastira, sigurno će uginuti.

Udahnuvši svež jutarnji vazduh, prožet mirisom osušene trave, Viki se sagnula da podigne još jedan kamen. Ovo se nikad ne bi dogodilo Emi Vudhaus. Ili, bolje rečeno, Emu Vudhaus nikad ne bi *dopustila* da joj se ovako nešto dogodi.

Pošto je nedavno pročitala roman *Emu* po treći put od njegovog objavljivanja, Viki je u poslednje vreme često upoređivala svoj život na selu

sa životom junakinje iz ove knjige. Nije da je Ema njena omiljena junakinja iz četiri romana koja je napisala autorka u javnosti poznata samo kao „dama“ (mada je većina lokalnog stanovništva u Hempširu znala da se iza tog pseudonima krije gospođica Džejn Ostin). Ne, Viki je tu čast sačuvala za gospođicu Elizabet Benet iz *Gordosti i predrasude*. Ona je njena omiljena junakinja.

Kroz glavu joj je prošla jasna slika Elizabet Benet kako prlja svoju haljinu popravljajući rupu u kamenom zidu – uostalom, Elizabet je sama, bez pratnje, prevalila kilometre da bi posetila svoju sestru Džejn, dok je ova bolesna boravila u Nederfildu. Usne su joj se razvukle u nestašan osmeh na pomisao da bi njena omiljena junakinja pozdravila njen današnji postupak.

Dok se ispravljala, pažnju joj je privukao neki pokret u daljini. Zaklonila je rukom oči. Usred smaragdnozelenih polja s druge strane zida, jahač u tamnocrvenom kaputu i sa tamnim šeširom galopirao je pored niske živice. Nije mogla da mu vidi lice, ali njegovo držanje joj se učinilo poznatim. Trepnula je i zagledala se u daljinu.

Iskreno se nadala da to nije *ona* osoba koja nipošto ne bi trebalo da je vidi u ovakvom izdanju. Sudbina valjda ne bi bila toliko okrutna prema njoj.

Pogledala je ka očevim blatnjavim pantalonama. Nisu joj bile preuske da bi naglasile oblik njenih nogu, ali nisu bile ni preširoke. Stajale su joj preko bokova dovoljno udobno da je mogla da uvuče u njih svoju omiljenu muslinsku košulju i da joj ne spadnu.

Zakopčala je gornji deo svog maslinastozelenog jahaćeg kaputa skoro do brade da bi izgledala koliko-toliko pristojno, ali, prema standardima bilo kog putnika namernika, najverovatnije je izgledala skandalozno.

Ponovo je pogledala u onog jahača. Sudeći po njegovoj odeći, rekla bi da je džentlmen i, mada još nije mogla da razazna crte njegovog lica, jahao je neobičnog kestenjastog konja srednje visine, koji je izgledao poput radnog konja. Dosad nije videla takvu pasminu u ovim krajevima.

Pa, ako bi se on – ko god da je – zgrnuo zbog njenog muškobanjastog izgleda, to bi bio samo njegov problem. Pantalone su joj bile mnogo udobnije od haljine za jutarnji obilazak imanja i omogućavale su joj da jaše na muški način. Osim toga, tako je mogla delotvornije da pomaže ocu, posebno kada nešto krene po zlu, kao danas. Pametna strategija

upravljanja imanjem izuzetno je važna, jer od nje zavisi opstanak više od stotinu ljudi; ukoliko njen otac ili upravnik imanja naprave bilo kakav propust – mnogi će trpeti posledice te greške. Zato im je Viki pomagala koliko god je mogla.

Podigla je teški kamen i postavila ga na ostalo kamenje, nevoljno zajejavši pre nego što je ponovo pogledala u onog jahača.

On je već preskočio živicu i sad je galopirao pravo ka njoj. *Šta on to...*

Stomak joj se zgrčio, pošto joj se on sasvim dovoljno približio da mu vidi lice. Desilo se ono od čega je najviše strahovala: taj jahač bio je Tom Šerborn. Prokletstvo! Pogledala je ponovo u svoje prljave pantalone i protresla se.

Kad joj se približio na petnaestak metara, Tom je podigao ruku. Misleći da je pozdravlja, nešto toplo joj je zatreperilo u grudima. Ali on je nije pozdravljao kao što je mislila, već joj je ispruženom rukom pokazivao na nešto iza nje.

Zbunjeno se namrštila. Dok se okretala, nešto tvrdo ju je udarilo u bočni deo glave. Lobanjom joj je prostrujio oštar bol. Vid joj se zamaglio i vrat joj se trznuo udesno. Kad su joj kolena dodirnula vlažno busenje, zacrnelo joj se pred očima.

Probudilo ju je ritmično udaranje. Da li je to njeno srce? Sa svakim novim otkucajem, ona tutnjava se pojačavala. Duboko je udahnula i nozdrve joj se ispuniše mirisom mokre trave, blata i ovčije balege. Zastenjala je i naterala se da otvori oči.

Glava joj je ležala bočno, mada joj se činilo da je pala licem ka tlu. Bočni deo glave boleo ju je jezivo. Oprezno je dodirnula to mesto jagodicama prstiju, ali time je samo pojačala onu tutnjavu u ušima.

Šta li ju je to udarilo? Kroz vlati trave, pažnju joj je privukao neki zamagljeni pokret. Bilo joj je mučno svako pokretanje, ali ipak je uspeła da se podigne u sedeći položaj, odgurnuvši se obema rukama o tlo. Trepnula je nekoliko puta da razbistri vid i fokusirala pogled na pokretni oblik koji joj se približavao.

Prebledela je. Konj i jahač koje je ranije videla – ispravka, Tom Šerborn i njegov konj – bez napora su preskočili kameni zid. Želudac joj se zgrčio.

Nikad pre nije videla Toma da jaše ovako rano – tačnije, nijednom otkako se vratio u Englesku. Mada se njegovo imanje graničilo s Oukbridžom, prethodne godine videla ga je samo dvaput: jednom u selu, s drugog kraja glavne ulice kada je brzo uleteo u krčmu, i drugi put na seoskom vašaru, dok je kupovao medenjake i odmah zatim odjahao.

Bilo ko drugi možda bi smatrao ove okolnosti slučajnim, ali ne i Viki. Ona je *znala* da je Tom Šerborn svesno izbegava. Mada nije znala razlog tome, bila je neosporna činjenica da se on tako ponaša već punih pet godina. Pa ipak, sada je bio ovde, na samo pola metra od nje, sedeći na leđima svog čudnog kestenjastog konja.

„Jeste li dobro?“, doviknuo joj je iz sedla.

U glavi joj je još brujalo dok je gledala u lice koje je tako dobro poznavala još od detinjstva. Kosa mu je padala u onim istim bakarnim talasima oko čela i ušiju, praveći blagi kontrast sa njegovim svetlosmeđim očima. Bio je glatko izbrijan, kao što je bio i kad mu je bilo četrnaest godina, ali njegova vilica i obrazi sada su imali oštrije i muževnije konture. Nos i čelo bili su mu pravilni kao prekopirani s mermerne biste nekog rimskog imperatora.

Puls joj je tutnjao u ušima. Duboko je uzdahnula. „Ovaj... ne znam...“

Usne su mu se stegnule u ravnu liniju, a tamne obrve se spojile u korenu nosa.

Koliko joj je samo nedostajalo to njegovo ozbiljno lice. Pa ipak, taj dečko kog je oduvek poznavala odbacio je njihovo prijateljstvo i nikada joj nije obrazložio svoj postupak.

„Moja glava“, promrmljala je. Dodirnula je čvorugu koja se formirala na njenoj lobanji. „Šta se dogodilo?“ Progutala je pljuvačku nekoliko puta i poželela čašu vode.

„Napao vas je neki čovek. Pokušao sam da vas upozorim.“

„Kako to mislite 'napao'? Ko bi mene uopšte mogao napasti?“, rekla je i ponovo dodirnula bolno mesto na glavi.

Tom je na trenutak uhvatio njen pogled i zatim pogledao u daljinu iza nje. „Ko god da je taj čovek, ostavio je konja privezanog na rubu onog šumarka.“

Viki je zbunjeno odmahнула glavom. „Ali zašto – ne razumem...“

„Još mogu da ga stignem“, prekinuo ju je Tom. „Jeste li dovoljno dobro da ostanete ovde?“

Oprezno je udahnila i nakrivila glavu. Bol u glavi malčice je popustio. „Mislim da jesam.“ Pogledala je ka njemu. „Šta ste mislili kad ste rekli...“

„Samo ostanite *ovde*“, ponovio je i poterao konja u galop podbovši ga petama. Blato i busenje trave poleteli su u vazduh pod kopitima njegovog konja.

„Čekajte!“, povikala je, ali on je bio već predaleko da bi je mogao čuti.

Viki je nesvesno stegnula vilicu dok je posmatrala kako konj i jahač nestaju u obližnjem šumarku. Kako li se Tom usuđuje da je ostavi da sedi na tom polju i tek tako odjaše? Pogotovo ako je taj neko *nju* napao! Ako je mislio da će mu dozvoliti da bije njene bitke, grdno se prevario. Savila je kolena i podigla se sa zemlje. Još joj se vrtelo u glavi. Duboko je udahnila i progutala psovku kakva ne priliči jednoj dami. Zatim je pogledala u pravcu u kom je Tom nestao.

Ako je Tom odjahao tim putem, njen napadač mora da je pobegao prema drumu koji vodi ka Londonu. Ako je to bio Tomov cilj, najbrži način da sustigne njenog napadača bio je da jaše *oko* šumarka i presretne ga s druge strane. Tom bi trebalo da zna, kao što je i ona znala, da nikada neće sustići tog čoveka prateći ga kroz gustu šumu.

Ali zato ona još to može. Štaviše, nema nameru da sedi ovde kao poslednja jadnica samo zato što je dobila udarac u glavu. I kog đavola Tom umišlja izigravajući heroja? On je taj koji se ponašao kao kukavica u prethodnih pet godina, izbegavajući je kao da je kužna.

Viki se oteturala do drveta za koje je vezala svoju kobilu Džili. Odvezala je uzde i odvela životinju do neoštećenog dela zida, koji je iskoristila kao stepenik da bi se lakše popela u sedlo. Onaj talas mučnine od vrtoglavice spustio joj se iz glave u stomak. Nekoliko trenutaka samo je duboko disala, svesna da time gubi vreme, ali morala je to učiniti da se ne bi isповраćala.

Samo se pokreni, pomislila je. Zaškrgutala je zubima, povukla uzde udesno, udarila petom u Džiline sapi i poterala kobilu u galop prema svom napadaču.

Kao da je osetila hitnost situacije, Džili je naćulila uši. Prešle su preko polja u rekordnom vremenu. Dok je usmeravala kobilu oko ruba šume, vetar joj je mrsio raspuštenu kosu. Srce joj je udaralo kao ludo. Hoće li sustići tog zlikovca pre nego što se on domogne druma ka Londonu?

Osmotrla je put ispred sebe, usmerivši pogled ka seoskom putiću koji se ukrštao s glavnim drumom. Pogledala je ulevo, odakle bi Tom i napadač trebalo da se pojave. Još ih nije videla, ali znala je da će se uskoro pojaviti.

Ubrzo je čula tutnjavu kopita.

Zadovoljno uzdahnuvši, poterala je Džili do ivice puta. Ali šta bi ona sada mogla da učini pošto se našla na čelu potere? Pogledala je oko sebe tražeći nešto čime bi mogla da uspori napadača. Videla je samo opalo lišće i suve grančice; nije bilo ničeg što bi mogla da upotrebi kao prepreku. Nekoliko metara dalje, duž puta se pružao drvored. Naspram tog drveća, počinjala je visoka, gusta živica. Ako bi uspela da postavi Džil u taj uski procep između drveća i živice, taj čovek bi morao da se zaustavi. Dovala je kobilu do tog mesta i okrenula je tako da joj glava bude u visini živice. Taj procep nije bio baš toliko uzak kako joj se iz daljine učinilo. Ostalo je taman toliko mesta da jahač može da ih zaobiđe, ali ipak nedovoljno da bi to mogao da učini u punom galopu. Dakle, moraće da uspori.

Od grmljavine galopirajućih kopita podrhtavalo je tlo, dok je čovek sa maramom zavezanom preko nosa i usta galopirao prema njoj. Crni kaput mu je lepršao na vetru poput plašta demonskog zlikovca iz got-skih romana gospođe Redklif. Stomak joj se zgrčio od straha. Sad je bilo prekasno da preispita svoj plan. Tom i njegov snažni konj galopirali su odmah za tim čovekom.

Viki je progutala knedlu. Njen napadač nije usporavao.

Čvršće je stegnula uzde, zbog čega je njena kobila počela da se pomera unazad. Stisnula je kolena uz Džilina rebra, pokušavajući da je smiri, ali, osetivši njen strah, kobila se još više uznemirila. Viki je zatvorila oči i duboko udahnula. „Mirna, Džili. Samo ostani mirna“, rekla joj je sigurnim glasom.

Kobila se iznenada smirila i ostala da stoji u mestu. Viki je pobedonosno otvorila oči, ali, kad je pogledala u stranu, videla je da onaj čovek i dalje galopira prema njoj. Sada ih je delilo svega nekoliko metra; bili su toliko blizu da je mogla da vidi penu na gubici njegovog konja. Oči tog čoveka su se suzile. Očigledno nije imao nameru da se zaustavi.

„Pomerite se!“ doviknuo joj je Tom. „Sklonite se!“

U tom trenutku činilo joj se kao da je vreme stalo. Želela je da ga poslušaa, ali više nije osećala noge. Osećala je samo kako joj srce ludački

udara i bol od kožnih uzda koje su joj se urezale u dlanove. Onaj čovek će je udariti!

Zatvorila je oči, iščekujući sudar. A onda se Džili snažno propela na stražnje noge i udarila je stražnjim delom glave posred lica. Svetlaci su joj zaigrali pred očima i pomutili joj vid. Ono kratkotrajno bestežinsko stanje zamenila je nesvestica. Kovitlac vazduha udario ju je u grudi u trenutku kad su napadač i njegov konj projurili tik pored nje. Izgubivši ravnotežu, pala je s konja prizemljivši se na blatnjavom parčetu tla uz tresak koji joj je potresao sve kosti.

Trepnula je. Jednom. Dvapat. Zaustavila je dah.

Onako omamljena, znala je da je Džili još nije pregazila, i kroz bol i mučninu naterala se da otvori oči i uveri se da nije u još većoj opasnosti. Sa njene leve strane, Tom je snažno povukao uzde prema sebi kako bi sprečio sudar sa Džili. Smrtno uplašena, Viki je na trenutak pomislila da Tom neće uspeti da zaustavi svog konja. Videla je kako su se snažni mišići konjskih nogu napregli do krajnjih granica da bi se konačno njegova kopita zaustavila na samo pola metra od nje.

Potpuno zaboravivši da sedi na razlokanom blatnjavom drumu, Viki je pala na leđa i odahnula. Osmeh joj je nestao sa usana čim je shvatila da sedi u kaljuzi i da joj se kosa ulepila od blata.

Od nebrojeno mnogo neprijatnih trenutaka u njenih sedamnaest godina, ovaj je nesumnjivo osvojio prvo mesto.

Tomov konj je nervozno udarao prednjim kopitima po tlu. Mišići stražnjih nogu bili su mu napregnuti, spremni da nastave poteru. Očigledno se kolebajući, Tom je povukao uzde u stranu da bi naterao konja da je zaobiđe.

Preplavila ju je nada. Pad sa konja na ovako glup i potpuno beskorištan način već je dovoljno narušio njen ponos, ali, ako bi Tom nastavio dalje, barem bi bila pošteđena poniženja razgovora s njim dok sedi u kaljuzi s kosom ulepljenom od blata. Da bi ga ohrabrila da nastavi dalje, pokušala je da se podigne u sedeći položaj, ali nije uspela da priguši jecaj koji joj se oteo iz grla.

Tom je glasno opsovao i sjahao s konja. „Ne mogu da verujem da ste toliko nesmotreni! Zašto se samo niste sklonili s puta kako sam vam rekao?“ ljutito joj je rekao.

Dok ga je zapanjeno gledala, obrazi su joj se zažarili od besa. Za proteklih pet godina nije joj uputio ni reč, a sada je našao za shodno da je ovako iskritikuje?

Jedva je uspela da suzbije potrebu da legne i zaplače. Ovo nipošto nije smelo da se desi. Tokom poslednjih četrnaest meseci, otkako se Tom vratio u Englesku i smestio se u Holvort holu, ona se pripremala za njihov ponovni susret. Zнала je da će do njega doći pre ili kasnije, budući da žive na razdaljini od jedva kilometra, ali i sama pomisao na razgovor s njim u njoj je izazivala čudno smenjivanje prijatnog uzbuđenja i nervoze. Uprkos svoj toj uznemirenosti, mudro je planirala njihov susret. Kao što je njena sestra Altea često govorila: planiranje je karakteristika mudrih i naprednih osoba.

Upravo zato je nameravala da bude savršeno staložena prilikom njihovog ponovnog susreta – da zrači otmenošću u svojoj omiljenoj svetloružičastoj satenskoj haljini – i graciozno mu dozvoli da je uhvati za ruku dok joj se klanja u znak pozdrava. Tada bi uvideo da ona nije više ona musava, neotesana devojčica koju je smatrao nedostojnom svog prijateljstva.

Grizla je usne dok je nisu zbolele. Ova neprijatna situacija bila je potpuno suprotna od njenog plana da mu se prikaže u najboljem svetlu. Oči su je zapekle od suza. Ne. Uopšte neće zaplakati. Neće mu pružiti to zadovoljstvo.

Ponosno je podigla bradu, trudeći se da izgleda dostojanstveno uprkos svom jadnom, blatnjavom stanju. „Ne prihvatam ničija naređenja, lorde Holvorte. Uprkos onome kako me vi pamтите, ja više *nisam* dete.“

„Niste, jelte? Onda pretpostavljam da današnje *dame* leže po baruštinama ulepljene kose i jurcaju kao mahnite poljima nakon što ih napadne neki ludak?“

Pogledala je oko sebe kao da je tek tada shvatila gde sedi. „E pa možda ću odsad svaki lep prolećni dan provesti sedeći po blatnjavim baruštinama! To je samo moja stvar! A možda je čak i korisno za zdravlje, ako baš hoćete da znate!“

Začudoeno ju je pogledao, ne mogući da se opredeli da li ga više nervira njena drskost ili je samo zapanjen njenim ponašanjem. „Kako možete da budete toliko ravnodušni? Prvo ste dobili udarac u glavu, onda ste pali s konja i umalo da sam vas pregazio svojim...“

„Ne morate da mi prepričavate ono što mi je poznato.“ Ispravila se koliko je mogla u sedećem položaju. „Ako sam pala s konja, nisam izgubila pamćenje.“

Mrko ju je pogledao. Onda je skrenuo pogled i zavezao uzde za najdeblju granu u živici.

Uzdahnula je. Naposletku, bio je u pravu. Ponela se budalasto i nepromišljeno. „Mislila sam da ga *mogu* presresti. U čemu sam, usput rečeno, i uspela! Samo nisam mogla pretpostaviti da se taj zlikovac neće zaustaviti.“

„Koliko je bilo verovatno da će se taj čovek zaustaviti ako mu je prvobitna namera bila da vam naudi?“

Izdahnula je na usta. On i njegova prokleta logika! Postupila je ishitreno i sada je sudbina kažnjava ovim ponižavajućim razgovorom. Ako je išta naučila u životu, onda je to bilo da se izvinjenjem može mnogo postići. Međutim, oči su joj se suzile kada je pokušala da formuliše reči.

„Podjednako sam vešta u jahanju kao i vi. Ako se dobro sećam, nadmašila sam vas mnogo puta u prošlosti i...“

„Vi ste, mlada damo, pali s konja“, prekinuo ju je. „Nisam *ja*.“

Napravila je grimasu, ne skidajući pogled s njegovog lica. Bio je tako neizdrživo... u pravu. Pa ipak, ni na tren nije htela da se pokori njegovom načinu razmišljanja. Ako je pomislio da će mu se izviniti zbog nečega ovako beznačajnog i pored toga što se on njoj *nije* izvinio za svoje ponašanje u prošlosti, grdno se prevario. Još prkosnije je podigla bradu.

„Moram da krenem. Treba da kažem svom ocu za onog grubijana koji me je napao. A moram i da obavestim pastira da su naše ovce ušle u detelinu na *vašem* imanju i da javim upravniku da se zid urušio.“ Polako se oslonila na jednu nogu da bi ustala. „Dakle, ako biste me vi i moja prijateljica baruština izvoleli izviniti...“

Uhvatio ju je za ruke i podigao je sa zemlje. Nije ih ispustio ni kada je bila potpuno stabilna. Nije mogla da pogleda u njegove oči, ali je primetila kako se toplina probija kroz njegove kožne rukavice i prelazi u njene podlaktice. Ta toplina se brzo proširila čak do njenog vrata i ramena uprkos hladnoći, koju je osećala zbog vlage i blata. Zurila je u njegovu belu kravatu svezanu u najobičniji čvor i tek tada je primetila da je za pola glave viši nego što ga je upamtila.

Povukao ju je za levu ruku i okrenuo je na drugu stranu. Miris tosta, novinskog mastila i još nečeg – cimeta? – dopro je do njenih nozdruva,

kad joj prišao korak bliže. Zbunjeno je izvila vrat i pogledala ga, shvativši da ju je okrenuo da bi je bolje pregledao s leđa. Pogled mu je prelazio preko njenih blatnjavih leđa do kaljavih pantalona koje su joj se sada zalepile za butine. Krv joj je udarila u obraze.

„Šta to...“

„Morate pozvati doktora. Gde vas najviše boli?“ upitao ju je i okrenuo je prema sebi da bi zadobio njenu pažnju.

Nakašljala se. Dakle, on ju je pregledao da bi ustanovio koliko je povređena.

A šta si ti, luda glavo, umislila da radi?

Obrve su mu i dalje bile spojene u korenu nosa, a smeđe oči ozbiljne. Mogla se zakleti da je delovao čak zabrinuto. *Za nju.*

A onda mu je pogled odlutao na drugu stranu i ona se tek tada setila da je *on* taj koji je odbacio njihovo trinaestogodišnje prijateljstvo kao staru igračku. I to bez ikakvog obrazloženja!

Istrgla je ruke iz njegovih, ali njegov stisak nije popuštao.

„Dobro sam. Ne morate da brinete za mene.“

Zagledao joj se u oči. „Ako mislite da ću vas pustiti da jašete sami nakon što...“ Skrenuo je pogled i ispustio joj ruke. „Nakon što mi je zbog vas pobjegao onaj zločinac, grdno se varate.“

Sada su joj od besa čak i uši gorele. Možda je bio u pravu povodom njenog mešanja u onu jurnjavu, ali uopšte nije bilo džentlmenski što joj to nabija na nos. „Ionako ga ne biste stigli. Bio je daleko ispred vas.“

Oštro ju je pogledao „Bio sam dovoljno blizu da sam vas umalo pre-gazio. Uhvatio bih ga, Viktorija.“ Bilo joj je neprijatno od hladnoće koja je izbijala iz njegovog pogleda.

„Mogli bismo se do sutra ovako raspravljati. Ako želite da obavestite sudiju o ovom incidentu, molim vas da to učinite. Ja ću ispričati ocu šta se dogodilo, ali sada moram da idem da obavim svoje dužnosti. Molim vas, sklonite se i pustite me da prođem“, rekla je trudeći se da zadrži jednako namršten izraz lica koliko je bio i njegov.

Tom je stegao vilicu. „Hteli vi to ili ne, ja ću vas otpratiti kući.“

Zagrizla je donju usnu. „To je... vrlo ljubazno od vas.“

„To je najmanje što jedan džentlmen može učiniti za damu u nevolji.“

Nakostrešila se i ljutito uzdahnula. Naravno. Nijedan pravi džentlmen ne bi ostavio povređenu damu na blatnjavom putu a da se prethodno

nije pobrinuo za njenu bezbednost. Ali način na koji je to izgovorio ukazivao je na to da ona za njega nije ništa više od neznanke prema kojoj oseća samo dužnost.

Na neki način, ona je za njega sada i bila neznanka.

Otkako je u leto 1812. Tom prestao da joj odgovara na pisma koja mu je redovno slala, Viki nije prestala da se pita čime ga je oterala od sebe. Ne znajući razlog njegovog nejavljanja, nedeljama je tugovala i niko u kući nije mogao da je uteši. Čak ni njena starija sestra. A onda je grof Holvort oterao Toma u Evropu. Viki nije imala načina da kontaktira sa njim, niti da učini bilo šta čime bi popravila njihovo narušeno prijateljstvo.

Nastavila je svoj život u Oukbridžu i pokušavala, prilično neuspešno, da ga zaboravi. Ali, kada je Tomov otac preminuo prošle godine i Tom se vratio kao novi grof od Holvorta, učinio je sve što je mogao da je izbegne – što uopšte nije bilo lako, imajući u vidu da im se posedi graniče i da je postojala velika mogućnost da se sretnu.

Pa, dobro. Ako je njemu to u redu, i njoj je! On je taj koji je prekinuo njihovo dugogodišnje prijateljstvo. Ako ne želi njeno društvo, neka mu bude. Stegnula je usne. Kome je on uopšte potreban?

Uputila se prema Džili i uzela uzde. Dok je tražila panj ili kamen koji bi upotrebila kao stepenik da bi lakše uzjahala konja, Tom je prošao iza nje i ponudio svoje ruke. Uzdahnula je. Nije videla drugi način da uzjaše konja. Nevoljno promrmljavši reči zahvalnosti, sela je u sedlo, napravivši grimasu zbog oštrog bola u leđima.

Previše postićena da bi uradila bilo šta drugo osim da gleda u svoje uzde, odahnula je kad joj je okrenuo leđa.

Mogla bi da bude uvređena zbog sve te nepravde. Mnogo joj je nedostajao tokom godina njegovog odsustva; nedostajali su joj njihovi razgovori, njihove uzbudljive avanture, pa čak i svađe. A eto, sad je ovde i hoće da je isprati kući – zaista, ponudio se da joj pomogne – ali ona bi zapravo želela da je samo ostavi na miru.

Pokušala je da zamisli šta bi njena sestra, koja je uvek znala kako da postupi, učinila u ovakvoj situaciji. Zatim je shvatila da se Altea nikada ne bi našla u ovakvoj situaciji. Viki je zagrizla donju usnu, pitajući se šta bi Elizabet Benet sada učinila. Ali nijedan događaj iz romana *Gordost i predrasuda* nije se poklapao sa tim da vas maskirani čovek u crnoj pelerini udari u glavu.

Viki se ispravila u sedlu. Naravno da bi svaka dama iz visokog društva bila srdačna i ljubazna ako bi se našla u situaciji da je džentlmen isprati kući pošto je pokušao da uhvati njenog napadača. Dakle, uprkos tome što trenutno uopšte ne liči na damu i *uprkos njihovom* prijateljstvu iz prošlosti, ponašaće se kao i svaka druga dama. I sigurno neće pokrenuti razgovor o tome zašto ju je oterao od sebe. Naravno da neće, ma koliko to želela. Nijedna zrela, uzvišena dama ne bi učinila nešto takvo.

Viki je podigla bradu. Zapravo, pre bi prošla kroz selo na pijačni dan sedeći unatraske na očevom volu, nego što bi sada bila ovde. Pogledala ga je kroz trepavice i primetila odlučan izraz na njegovom licu, dok se kretao ka svom konju.

Usne su joj se stegle u tanku liniju. Godinama je živela *bez njega* i nesumnjivo će nastaviti tako i u godinama koje dolaze.

I to je bilo sasvim u redu; verovatno će ona pre zajahati onog vola nego što će joj se Tom Šerborn izviniti za svoje ponašanje.

Dok je koračao ka svom konju, Tom je polako izdahnuo kroz usta, pokušavajući da utiša tutnjavu u grudima. Tiho je opsovao u sebi i zajahao Horejšija.

Slika onog maskiranog neznanca kako udara Viki debelom granom u glavu neprestano mu se vrtela u glavi, zbog čega mu je puls još bubnjao u ušima. Taj zlikovac bi sigurno to učinio još jednom da se on nije proderao i poterao konja u galop. Da ju je udario i drugi put, taj udarac bi joj sigurno naneo trajnu štetu.

Ma kakve da su mu bile namere, taj stranac bi sigurno ozbiljno povredio Viki bez trunke kajanja, što je i dokazao usmerivši svog konja pravo na nju a ne u prolaz između živice i drvoreda. Šta bi to, kog đavola, moglo da znači? Zašto je to učinio? Šta mu je Viki skrivila?

Tom je prošao rukom kroz kosu. Poterao je Horejšija i osvrnuo se iza sebe. Viki mu je prišla s boka. Njene oči boje lešnika gledale su ispred sebe, odbijajući da se sretnu s njegovim pogledom.

Procenio je njenu kobilu. Koračala je normalno, ne pokazujući tragove povrede. Bar ne vidljive... Za razliku od Viki. Nakon udarca u glavu i pada s konja, sigurno je doživela potres mozga. Do sutra će verovatno sva biti u modricama.

Glasno je ispustio vazduh kroz usta i pogledao ispred sebe. Zar se stvarno nadao da će ga Viki poslušati i ostati tamo gde joj je rekao? Bože, kakva budala je ispaao! Možda se deo njega nadao da se njegova drugarica iz detinjstva u međuvremenu malo uozbiljila – da je dovoljno odrasla da poslušaa glas razuma – ali, po svemu sudeći, nije se mnogo promenila u proteklih pet godina.

Ponovo ju je pogledao. Gornja usna bila joj je napućena, ističući njenu lepo oblikovanu bradu na vrhu ljupkog srcolikog lica. Oči su mu se premestile na njenu bakarnokestenjastu kosu. Talasasti pramenovi koju su ispali iz ukosnica dosegali su joj do polovine leđa, ali veći deo njene kose bio je ulepljen od blata i prekriven uvelim lišćem. Ni odeća joj nije bila ništa bolja. Kao devojčica, često je nosila pantalone kada bi odlazili na pecanje ili kad su se pentrali po drveću, tako da ni sada ne bi obratio pažnju na njen izgled da tokom njegovog odsustva nije stekla obline na određenim... mestima. I taj kaputić i pantalone, trenutno skoreni od blata, ocrtavali su te oblasti na takav način da ih nijedan muškarac svestan svojih čula ne bi mogao ignorisati.

Svesno je skrenuo pogled s njenih nogu i preusmerio ga na lice. Uprkos tome što se trudila da zadrži neutralan izraz lica, nije mogla da prikrije povremeno trzanje uglova usana i bolnu grimasu. Bilo je više nego očigledno da vešto prikriva bol u leđima, što ga uopšte nije iznenadilo. Ostala je tvrdoglava kao mazga.

Tokom prvih godina života u izgnanstvu, misli o Viki, majci i bratu donosile su mu samo patnju. Zato je svesno zaključao uspomenu na njih i retko kad je sebi davao slobodu da ih otključa. Oдавno je prestao da zamišlja šta Viki radi kod kuće. Njeno milo lice, bezbrižni osmeh i zarazni napadi smeha bili su poslednje uspomene koje je svesno poslao u zaborav.

Bez ikakvog upozorenja, Viki je podigla glavu i uhvatila ga kako zuri u nju. Brzo je skrenuo pogled.

„Ne morate da piljite u mene. Ionako se osećam dovoljno bez veze.“ Delovala je ljutito, ali njene reči imale su drugačiji prizvuk.

„Samo sam razmišljao o tome zašto je onaj čovek želeo da vam naudi.“ Ovo nije bila potpuna laž.

Namrštila se. Da li je napravila takav izraz lica zato što joj se nije dopao njegov komentar ili zato što je i sama razmišljala o istoj stvari, nije mogao da razluči. „Sigurno je u pitanju neki kradljivac“, naglasila je.

„Ali zašto li je dojahao do samog ruba vašeg imanja, gde nema ničeg vrednog osim ovaca?“ izgovorio je dovoljno glasno da ga je mogla čuti.

„Onda je kradljivac ovaca. Ili možda je samo izabrao okolni put do svoje kuće?“ Čak ni ona nije delovala kao da veruje u taj zaključak.

„Taj bi vas sigurno ponovo udario da ga nisam upozorio na svoje prisustvo.“

Ponovo se namrštila. „Nema smisla što se to dogodilo ovde – u ovom kraju nikada nije bilo ni zločina ni nasilja.“ Odmahnula je glavom, kao da joj je bilo previše čudno čak i da razmišlja o tome.

Bože, kako je naivna! I koliko malo zna, pomislio je Tom i progutao knedlu.

„Jeste li videli odakle se taj čovek pojavio?“, upitala ga je. „Nije bio tu kad sam ja stigla.“

„Video sam vas u dolini. Na trenutak sam skrenuo pogled, ali, kad sam ponovo pogledao, taj čovek je stajao iza vas s granom u ruci. Mora da se skrivao s moje strane zida. Bilo kako bilo, nisam ga video sve do tog trenutka.“

„Možda se skrivao iza krivine kamenog zida.“

To bi moglo da objasni zašto ga Tom nije video. Pa ipak, da se nije toliko iznenadio što je ugledao Viki, možda bi ranije primetio onog čoveka, koji bi trebalo da bude više nego upadljiv u onoj crnoj pelerini, kako čuči iza zida.

Tom je propustio da je zaštititi. Baš kao što se umalo desilo i onog jezigovog dana pre pet godina.

Odmahnulo je glavom. Ruku na srce, bio je skoro siguran da Viki tog dana nije shvatila šta je zapravo videla. Pa ipak, očigledno joj je sve to bilo dovoljno sumnjivo da je tražila odgovore koje Tom tada nije ni mogao, niti smeo da joj pruži. Zato je bio primoran da je otera od sebe. A onda je njega otac oterao od kuće.

„Kad smo već kod toga, šta ste *vi* tražili tamo?“ upitala ga je, okrećući glavu ka njemu.

„Valjda imam pravo da jašem po svom imanju?“

Nervozno je frknula. „Mislila sam, šta ste radili tamo *tako rano*? Otakako ste se vratili kući, nisam vas nijednom videla da jašete pre podneva.“

Bila je u pravu. Uglavnom je izbegavao da se približava Oukbridžu u ranim jutarnjim satima. Da li je to činio zato što mu je majka spomenula